

ПРЕДАТЕЛКА

ОЛУИН
ХАМИЛТЪН

Превод от английски Мартин Янков

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Traitor to the Throne*

Copyright © 2017 by Alwyn Hamilton

Превод Мартин Янков

Редактор Петя Дочева

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-1934-2

ГЕРОИ:

ВЪСТАНИЕТО

Амани – точен стрелец, полуджин, белязана със сини очи, може да контролира пустинен пясък, позната още с прозвището Синеокия бандит.

Принц Ахмед Ал’Оман бин Изман – Въстаналия принц, водач на въстанието.

Джин – принц на Мираджи, брат на Ахмед, цялото му име е Аджинад Ал’Оман бин Изман.

Шазад Ал’Хамад – дъщеря на мираджийски генерал, една от първите членове на бунта, добре обучен боец, стратег.

Делила – полуджин, белязана с лилава коса, може да създава светлинни илюзии във въздуха. Кръвна сестра на Ахмед, сестра на Джин след нейното осиновяване.

Хала – полуджин, белязана със златна кожа. Използва халюцинации, за да влияе върху

мозъците на друге. Сестра на Имин.

Имин – полуджин, белязана със златни очи, може да променя човешкия си вид. Сестра на Хала.

Из и Маз – близнаци полуджинове, белязани, единия със синя кожа, а другия със синя коса. Могат да приемат всякаква животинска форма.

Бахи – приятел на Шазад от детството, убит от Нуршам.

ИЗМАН, СТОЛИЦА НА МИРАДЖИ

Султан Оман – владетел на Мираджи, баща на Ахмед и Джин.

Принц Кадир – най-големият син на Султана, султима - на-

следник на трона на Мираджи.

Принц Нагуиб – един от синовете на Султана, командир на армия, убит от бунтовниците.

Лиен – жена на Султана. Кръвна майка на Джин, майка на Ахмед и Делила след осиновяването им. Починала от болест.

Надира – кръвна майка на Ахмед и Делила. Убита от Султана заради раждането на дете от джин.

ПОСЛЕДНАТА СТРАНА

Тамид – най-добрият приятел на Амани, накуцва поради травма при раждането му. Смятат го за мъртъв.

Фара – леля на Амани, най-голямата сестра на майка ѝ.

Асид – съпруг на Фара, търговец на коне в Дъстуок.

Сафия – леля на Амани, напуска Дъстуок преди да се е родила Амани, за да търси късмета си в Изман.

Захая – майка на Амани, обесена заради убийството на съпруга си.

Хиза – съпруг на майката на Амани. Не е кръвен баща на Амани. Убит от съпругата си.

Шира – братовчедка на Амани, единствената дъщеря на Фара. Незнайно местонахождение.

Фазим – любовник на Шира.

Нуршам – полуджин, белязан със сини очи, използва джински огън, с който може да унищожи цял град. Роден в миньорския град Сази. Незнайно местонахождение.

МИТОВЕ И ЛЕГЕНДИ

Първите същества – безсмъртни същества, създадени от Бог, включително джинове, бураки и рокс.

Разрушителката на светове – същество от центъра на земята, което дошло на повърхността на света, за да донесе смърт и мрак. Победена от хората.

Духове – различни слуги на Разрушителката на светове, включващи кошмари, кожекрадци и други.

Първият смъртен – възправил се срещу Разрушителката на светове, създаден от джин, направен от земя, вода и въз-

дух и съживен от джински огън.

Принцеса Хауа – легендарна принцеса, която повиквала с песни зората.

Героят Аталех – любимият на принцеса Хауа.

ГЛАВА 1

ЧУЖДОЗЕМНИЯ ПРИНЦ

Някога в пустинното кралство Мираджи живял млад принц, който копнеел за трона на баща си. Престолът не му се полагал, но принцът искрено вярвал, че баща му е слаб владетел и трябва да бъде сменен от някой по-могъщ. Затова завзел властта със сила. В една кошмарна кървава нощ султанът и братята на принца били посечени от меча на принца и от чуждестранната армия под негова команда. Когато настъпил изгревът, той вече не бил принц. Бил султан.

Младият султан бил известен с това, че вземал жени в харема си по същия начин, по който завзел страната – със сила.

По време на първата година от управлението му, две такива съпруги родили синове под една и съща звезда. Едната жена била родена сред пясъците. Мястото на сина ѝ било в пустинята. Другата жена била родена отвъд водната шир – в кралство, наречено Ксича, и била отгледана на кораб. Синът ѝ нямал място сред пустинята.

Ала все пак двамата израснали като братя, а майките им ги предпазвали от онуй, що стените на двореца не мо-

жели да спрат. И известно време всичко било спокойно в харема на султана.

Докато втората съпруга родила отново. Детето не било рожба на султана, а дъщеря на джин, с неестествен цвят на косата и неестествен огън в кръвта. Разгневен от предателството на съпругата си, султанът насочил яростта си срещу нея. Тя умряла под ударите на юмруците му.

Погълнат от гнева си, султанът не забелязал как втората съпруга се измъкнала с двете момчета и дъщерята на джина и избягала в родната си страна Ксича, от която някога била отвлечена. Там синът ѝ, Чуждоземния принц, можел да се преструва, че е открил мястото си. Пустинния принц не можел да се преструва, тази нова страна била толкова чужда за него, колкото пясъците за брат му. Ала принцовете не останали там дълго. Скоро напуснали Ксича и отплавали в открито море.

За известно време нещата вървели добре за двамата братя, пътуващи на кораби без цел и посока. Принцовете обикаляли далечните брегове и се чувствали еднакво чужди във всяка страна. Ала в един случаен ден отвъд хоризонта отново се показала Мираджи.

Пустинния принц видял страната си и си припомнил къде е мястото му в света. На този познат бряг той изоставил кораба и брат си. Макар Пустинния принц да помолил брат си да остане с него, Чуждоземния принц отказал. Бащините му земи му изглеждали сухи и безплодни и не разбирал какво привлича брат му в тях. И така двамата се разделили. Чуждоземния принц останал известно време в морето и таял безмълвен гняв, задето брат му предпочел пясъците пред вълните.

Най-сетне настъпил денят, в който Чуждоземния принц не можел да остане разделен от брат си. Когато се завърнал в пустинята на Мираджи, открил, че брат му я е

запалил с огъня на бунта. Пустинния принц говорел за велики неща, за велики идеи, за равенство и благоденствие. Бил заобиколен от нови братя и сестри, които обичали пустинята колкото него. Сега бил известен с прозвището Въстаналия принц. Ала все пак посрещнал някогашния си брат с отворени обятия.

И известно време въстанието вървяло добре.

Докато се появило момиче. Момиче, наречено Синеокия бандит, направено от пясък и изваяно от пустинен вятър. Момиче, носещо в себе си жара на цялата пустиня. И за първи път Чуждоземния принц разбрал защо брат му обича пустинята.

Чуждоземния принц и Синеокия бандит пребродили пясъците и така попаднали в сърцето на великата битка край град Фахали, където били се установили армиите на султана.

В битката при Фахали въстаниците спечелили първата си голяма победа. Защитили пустинята от султана, който щял да я унищожи. Освободили полуджина, когото султанът щял насила да превърне в оръжие. Убили сина на султана, който щял да пролива кръв, докато получи одобрението на баща си. Разтрогнали съюза на султана с чужденците, тероризиращи пустинята от десетилетия. И така въстаниците завоювали част от пустинята за себе си.

Историята за битката при Фахали се разпространила бързо, редом със слуховете, че пустинята отново би могла да смени владетеля си. А пустинята на Мираджи била единственото място на света, където старата магия съществувала наред с новите машини. Единствената страна, която произвеждала пушки достатъчно бързо, та да въоръжава войските, биещи се в свирепата война между северните народи.

Нови очи от далечни брегове се насочили към Мира-

джи, гладни очи. Скоро други чуждестранни армии се спуснали от всички страни към пустинята, надявайки се да сключат нов съюз или направо да завладеят страната. И докато султанът прашал армиите си по границите да се сражават с настъпващите външни врагове, въстаниците в сърцето на империята завладявали град след град и привличали още хора на своя страна.

Известно време нещата вървели добре за въстаниците, за Синеокия бандит и за Чуждоземния принц.

Докато късметът се обърнал срещу брат му – Въстаналия принц. Над двайсет въстаници загинали в капан на сред пясъците, когато били обградени от по-многочислена армия. Един град се надигнал срещу султана, зовейки името на Въстаналия принц, ала онези, дето през нощта мълвели забранените слова, посрещнали зората с празни мъртви очи. А Синеокия бандит бил тежко ранен от куршум в битка сред планините и животът му висял на косъм. Там двамата с Чуждоземния принц поели по различни пътища за първи път, откакто нишките на историите им се преплели.

Докато Синеокия бандит се борел със смъртта, Чуждоземния принц бил изпратен на източната граница на пустинята. Там била разположена армия от Ксича. Чуждоземния принц откраднал една униформа и се вмъкнал в лагера. Било му лесно, тъй като сред тези хора не изглеждал като чужденец. Останал с тях, докато се сражавали със силите на султана, и тайно ги шпионирали.

И известно време нещата вървели добре.

Докато от вражеския лагер дошъл пратеник, облечен в златисто и бяло, носещ мирно знаме.

Чуждоземния принц бил готов на всичко, за да научи донесените от пратеника новини, но за щастие, нямало нужда да рискува. В лагера се знаело, че той владее пу-

стинния език. Бил повикан от ксичанския генерал като преводач между посланика на султана и ксичаните. И двете страни не знаели, че тайният шпионин е враг на всяка от тях. Докато превеждал, той узнал, че султанът иска примирие. Бил уморен от кръвопролития, така гласяло съобщението. Бил готов за преговори. Чуждоземния принц научил, че владетелят на Мираджи кани при себе си всички чуждестранни владетели, за да обсъди с тях възможността за нов съюз. Султанът искал всеки крал, кралица, император или принц, който имал претенции към пустинята, да дойде в двореца му и да изложи доводите си.

На следващата сутрин съобщението било изпратено на ксичанския император. И битката спряла. Примирието започнало. Щели да последват преговори. А след това – мир между султана и нашествениците. И щом безопасността по границите била подсигурана, султанът можел да насочи поглед към вътрешността на страната.

Чуждоземния принц разбрал, че е време да се върне при брат си. Тяхното въстание щяло да се превърне във война.

ГЛАВА 2

Винаги съм харесвала тази риза. Жалко за цялата тази кръв.

Поне повечето не беше моя. Всъщност и ризата не беше моя – взех я назаем от Шазад и така и не я върнах. Е, най-вероятно тя вече нямаше да я иска.

– Спри!

Бях рязко разтресена. Ръцете ми бяха вързани, въжето дращеше болезнено ожулената кожа на китките ми. Изругах под нос и най-сетне вдигнах глава – отместих поглед от прашасалите си ботуши и го насочих към блясъка на пустинното слънце.

Стените на Сарамотай хвърляха дълги сенки под последните лъчи.

Тези стени бяха легендарни. Бяха наблюдавали с безразличие една от най-великите битки между героя Аталах и Унищожителката на светове по време на Първата война. Бяха толкова древни, сякаш бяха направени от костите на самата пустиня. Но думите, изписани неравно с бяла боя над портите... бяха нови.

„Добре дошли в Свободния град.“

Можех да видя къде боята е протекла в пукнатините на древните камъни, преди да изсъхне на слънцето.

Бяха ме завързали като коза на шиш и довели в така наречения Свободен град. Можех да им кажа няколко неща по този повод, но си дадох сметка, че засега е по-добре да държа устата си затворена.

– Представете се или ще бъдете разстреляни! – извика някой иззад градските стени.

Думите бяха доста по-ефектни от гласа, който ги произнесе. Усетих младежката неопитност при изговарянето на последната дума. Примигнах през шиймата си към хлапето, насочило пушка от горната част на стената. Беше най-много на тринадесет години. Целият трепереше. Не приличаше на човек, способен да борави с оръжие, дори животът му да зависеше от това. И най-вероятно животът му наистина зависеше от това. Все пак се намирахме в Мираджи.

– Ние сме, Икар, малък идиот такъв – измуча в ухото ми мъжът, който ме държеше. Смръщих вежди. Крещенето наистина не беше необходимо. – Отвори вратата веднага, или, Бог да ми е свидетел, ще накарам баща ти да те пречука от бой, все едно си от конските му подкови!

– Хосам? – Икар не свали веднага оръжието. Трепереше неудържимо. Кое не беше страховтно, имайки предвид, че пръстът му е на спусъка. – Кой е с теб? – попита той и посочи към мен с пушката.

Инстинктивно се свих, когато цевта се разлюля. Икар едва ли можеше да уцели широката страна на някой хамбар, но се тревожех, че може да ме улучи погрешка. В такъв случай щеше да е по-добре да ме простреля в рамото, отколкото в гърдите.

– Това – подвикна с гордост Хосам и вдигна лицето ми към слънцето, сякаш бях ловен трофей – е Синеокия бандит.

Името бе посрещнато по-сериозно отпреди. Икар се

взря в мен от горната част на стената. Дори от това разстояние забелязах как устата му зейва за миг и после рязко се затваря.

– Отворете портите! – изкряка най-сетне Икар. – Отворете портите!

Огромните метални врати се отвориха болезнено бавно, борейки се със струпалия се през деня пясък. Хосам и другите мъже с нас ме понесоха бързо напред, докато древните панти ръмжаха.

Портите не се отвориха докрай, а само образуваха пролука, през която мъжете можеха да се вмъкнат един по един. Дори и сред хиляди години тези врати изглеждаха толкова здрави, колкото в зората на човечеството. Бяха изцяло от желязо, дебелината им се равняваше на дължината на мъжка ръка. Разтваряха се чрез сложна система от тежести, която никоой друг град не бе успял да прекопира. Тези порти не можеха да бъдат разрушени. А всеки знаеше, че е невъзможно да изкачиш стените на Сарамотай.

Изглежда, единственият начин да влезеш в града беше да бъдеш довлачен като затворник с ръка на шията. Добре че съм късметлийка!

Сарамотай беше на запад от средните планини. Което означаваше, че е наш. Или поне трябваше да бъде наш. След битката при Фахали Ахмед обяви тази територия за своя. Повечето градове бързо му се заклеха във вярност, докато галанските окупатори, владеещи години наред половината пустиня, се изтегляха от улиците. В други случаи с лекота спечелвахме верността на хората, следвали султана.

Сарамотай бе друга история.

„Добре дошли в Свободния град.“

Сарамотай сам бе се обявил за свободен, с което бе

надминал нашето въстание.

Ахмед доста говореше за равноправие и за споделянето на богатствата с бедните. Жителите на Сарамотай бяха решили, че единственият начин да създадат равноправие е да унищожат тези над тях. Че единственият начин да станат богати е да си присвоят чуждото богатство. Затова бяха се обърнали срещу богатите, преструвайки се, че приемат властта на Ахмед.

Ахмед обаче можеше да разпознае ламтежа за власт. Не ни беше известно много за Малик Ал'Кизам – човека, поел властта в Сарамотай. Знаехме само, че някога е бил слуга на емира, а сега емирът е мъртъв и Малик живее в двореца.

Затова изпратихме няколко човека да разузнаят и евентуално да предприемат някакви действия. Хората ни не се върнаха.

Това беше проблем. Да влезем след тях в града, също беше проблем.

И затова бях тук с толкова здраво вързани ръце, та едва ги усещах, и с прясна рана на ключицата си, нанесена от нож, който бе минал на косъм от врата ми. Странно, но успехът приличаше поразително много на попадане в плен.

Хосам ме бутна напред през тесния процеп между портите. Препънах се и се строполих по лице на пясъка, а лакътят ми се одраска болезнено в желязната врата.

Мамка му, това беше повече от очакваното.

Изсъсках от болка, докато се завъртах. По потните ми ръце полепна пясък. Хосам ме сграбчи и ме изправи на крака. Блъсна ме вътре и портите изтракаха бързо зад нас. Сякаш похитителите ми се бояха от нещо.

Отвъд портите вече бе се събрала малка тълпа. Половината от хората стискаха пушки. Доста бяха насочени

към мен.

Явно славата ми наистина ме предшестваше.

– Хосам. – Някой излезе напред. Беше по-възрастен от похитителите ми, със сериозни очи, преценяващи жалкото ми състояние. Изгледа ме по-спокойно от другите. Не беше заслепен от тяхната пламенност. – Какво стана?

– Заловихме я в планините – похвали се Хосам. – Опитта се да ни хване, докато се връщахме след покупката на пушките. – Двама от другите мъже пуснаха на земята торби, натежали от оръжия, сякаш да се изфукат, че не съм успяла да им попреча. Тези пушки не бяха направени в Мираджи. Бяха аморпуриански. Изглеждаха нелепо. Издялани и богато орнаментирани, изработени ръчно, а не на машини, и двойно по-скъпи, понеже някой бе се постарал да ги направи красиви. Няма значение колко е красиво нещо, ако се използва да сее смърт. Научих това от Шазад.

– Сама ли беше? – попита мъжът със сериозните очи. – Без подкрепление?

Очите му се стрелнаха към мен, сякаш можеше да изкопчи истината с поглед. Дали едно седемнайсетгодишно момиче наистина си мисли, че може да надвие шестима големи мъже с помощта на няколко патрона. Дали известният Синеок бандит действително е толкова глупав.

Предпочитах „безразсъден“.

Но задържах езика си зад зъбите. Колкото повече говорех, толкова по-вероятно беше да кажа нещо, което да ми навреди. Трябваше да мълча, да изглеждам сърдита и да се опитам да спася живота си.

Или да постигна поне последното, ако всичко друго се провалеше.

– Наистина ли си Синеокия бандит? – изгърси Икар и всички погледи се насочиха към него. Беше напуснал

поста си на стената, за да ме позяпа като другите. Облегна се енергично на цевта на пушката си. Ако оръжието гръмнеше, щеше да отнесе двете му ръце и част от лицето му. – Вярно ли е това, дето разправят за теб?

Запази мълчание. Изглеждай сърдита. Опитай да спасиш живота си.

– Зависи какво разправят, предполагам. – Да му се не види. Не издържах дълго. – А ти не трябва да държиш пушката си така.

Икар промени позата си разсеяно, без да отделя очи от мен.

– Казват, че можеш да уцелиш човек в окоото от петдесет крачки в пълен мрак. Че си преминала през градушка от куршуми в Илиаз и си измъкнала тайните военни планове на султана. – Спомнях си станалото в Илиаз малко по-различно. Например оказах се с куршум в тялото. – Че си прелъстила една от съпругите на емира на Джалаз, докато те са били на посещение в Изман. – Охо, това беше ново. Чувах, че съм прелъстила емира. Явно обаче и съпругата му вече харесваше жени. Или историята имаше различни версии, тъй като в повечето разкази Синеокия бандит се оказваше мъж. Бях спряла да нося дрехи, с които приличам на момче, но очевидно трябваше да разкрия малко повече плът, та да убедя хората, че съм момиче.

– Убила си стотина галански войници във Фахали – продължи той, думите му се заплитаха една в друга, невъзпрени от мълчанието ми. – И чух, че си избягала от Малал на гърба на огромен син рок и си наводнила молитвения дом зад гърба си.

– Не трябва да вярваш на всичко, което чуваш – включих се, когато Икар най-сетне направи пауза да си поеме дъх. Очите му бяха станали кръгли като монети.

Той сведе глава, разочарован. Беше си просто дете. Жа-

дуваше за вълнуващи истории, подобно на мен на неговата възраст. Но беше млад – не помнех да съм изглеждала толкова млада. Не трябваше да е тук, нито да държи пушка. Ала в това ни превръща пустинята. Правеше ни мечтатели с оръжия. Прекарах език по зъбите си.

– И молитвеният дом в Малал беше инцидент... общо взето.

През тълпата се понесе шепот. Щях да излъжа, ако кажех, че по гърба ми не преминаха доволни тръпки. А лъжата е грях.

Беше изминала половин година, откакто бях във Фахали, рамо до рамо с Ахмед, Джин, Шазад, Хала и близнаците Из и Маз. Ние срещу две армии и Нуршам, полуджин, превърнат в оръжие от султана, полуджин, който по случайност беше и мой брат.

Ние, без никакви шансове и срещу поразително могъщ полуджин. Но оцеляхме. И историята за битката при Фахали се понесе из пустинята дори по-бързо от историята за султимските изпитания. Чувах я десетки пъти от хора, които не знаеха, че въстаниците ги слушат. Нашите подвизи ставаха все по-велики и невероятни с всяко следващо преразказване, но краят беше еднакъв – винаги се усещаше, че макар говорещият да е приключил, историята тепърва ще да продължи. По един или друг начин пустинята никога нямаше да бъде същата след битката при Фахали.

Легендата за Синеокия бандит се разрастваше с мита за Фахали и накрая се превърна в история, която дори не можех да разпозная. В нея Синеокия бандит бе крадец, а не въстаник. Казвах, че се вмъквам в леглата на хората да събирам информация за своя принц. Че съм убила собствения си брат на бойното поле. Този разказ мразех най-много. Може би защото в един ужасен момент, в кой-

то пръстът ми бе на спусъка, историята едва не се превърна в истина. Аз обаче го оставих да избяга. Което беше почти толкова лошо. Той беше някъде там, с цялата тази мощ. И, за разлика от мен, не можеше да разчита на помощта на други полуджинове.

В някои нощи, след като всички останали в лагера бяха заспали, аз изричах на глас, че брат ми е жив. Просто за да разбера дали е вярно, или не. Засега можех да го кажа без колебание. Ала се боях, че един ден няма да е така. Тогава щях да осъзная, че брат ми е умрял, сам и уплашен, някъде сред безпощадната, разкъсвана от войни пустиня.

– Ако е толкова опасна, колкото казват, трябва да я убием – извика някой от гълпата.

Беше мъж със светложълт военен шарф на гърдите, сякаш защит от парцали. Забелязах, че няколко души носят подобен. Явно това бяха новоназначените стражари на Сарамотай, след като се оказа, че истинските са избити. Мъжът държеше пушка. Беше насочена към корема ми. Раните в корема са ужасни. Убиват те бавно.

– Но ако тя е Синеокия бандит, значи е от хората на Въстаналия принц – проговори някой. – Това не означава ли, че е на наша страна?

Ето това бе въпросът за един милион фузи.

– Доста странно се отнасяте с хората на ваша страна. – Помръднах завързаните си ръце многозначително. Изгълпата се разнесе мърморене. Това не беше добре – значи все пак не бяха толкова единни, колкото изглеждаха отвъд непревземаемите си стени. – Щом всички сме приятели, защо не ме развържете, та да поговорим?

– Добър опит, бандите. – Хосам ме стисна по-силно. – Няма да ти дадем възможност да се докопаш до оръжие. Чувал съм истории за това как убиваш дванайсет мъже с един куршум.

Бях почти сигурна, че подобно нещо е невъзможно. Пък и нямах нужда от оръжие, за да надвия дванайсет мъже.

Беше почти забавно. Бяха ме завързали с въже. Не с желязо. Ако докоснеха желязо към кожата ми, щях да съм обикновен човек – точно като тях. Което означаваше, че с вързани ръце можех да им нанеса много по-страшни щети, отколкото с пистолет в ръка. Но не исках да им насям щети.

– И бездруго Малик трябва да реши какво ще правим с бандита – обяви мъжът със сериозните очи, като потърка нервно брадичката си при споменаването на самопровъзгласилия се водач.

– Нали се сещате, че си имам име? – попитах аз.

– Малик още не се е върнал – сопна се мъжът, насочил пушка към мен. Приличаше на нервак. – Тя може да направи какво ли не, докато го чакаме.

– Амани е. Името ми, имам предвид. – Никой не ме слушаше. – В случай че се чудите.

Спорът им можеше да продължи известно време. Съвместното управление никога не действа бързо. И изобщо рядко върши работа.

– Тогава я заключете, докато Малик си дойде – извика глас от крайните редици.

– Прав е. – Друг глас от другата страна, друго лице, което не можех да видя. – Хвърлете я в затвора, където няма да ни създава проблеми.

Съгласието се понесе из тълпата като вълна. Накрая мъжът с тъжните очи кимна категорично с глава.

Хосам взе да ме бутат напред и тълпата бързо му направи място. Но коридорът не беше особено широк. Хората искаха да видят Синеокия бандит. Зяпаха ме и се блъскаха, докато минавах край тях. Бях точно това, което виж-

даха. Момиче, по-младо от някои от дъщерите им, с разцепена устна и тъмна коса, залепнала за лицето от кръв и пот. Когато се изправиш лице в лице с някоя легенда, тя никога не е това, което си очаквал. Аз не бях изключение. Единственото, което ме отличаваше от всички други кльощави, тъмнокожи пустинни момичета, бяха сините ми очи, по-светли от обедното небе. Като най-горещата част от огъня.

– Една от тях ли си?

Беше нов глас, надигащ се писък над врявата на тълпата. Изгикана напред жена с жълта шийма. За плата бяха защити цветя, чиито цвят наподобяваше цвета на очите ми. В гласа ѝ се долавяше отчаяна спешност, която ме накара да потреперя. Имаше нещо особено в начина, по който бе казала „тях“. Сякаш имаше предвид „полуджиновете“.

Дори хората, които знаеха за полуджиновете, обикновено не ме поставяха в тази категория. Всички деца на джинове и смъртни жени изглеждахме по-обикновено, отколкото смятаха хората. Аз самата бях се заблуждавала в продължение на почти седемнадесет години. Общо взето, не изглеждах неестествено, просто имах някои чуждоземни черти.

Единствено очите ме издаваха, но само на хората, които знаеха какво да търсят. А тази жена май беше точно такава.

– Хосам. – Жената с усилие подтичваше след нас, докато Хосам ме дърпаше през улицата. – Ако е една от тях, значи е толкова ценна, колкото моята Ранаа. Можем да им я дадем. Можем да...

Но Хосам я блъсна настрани и я остави да потъне обратно в тълпата, докато ме завличаше все по-навътре в града.

Улиците на Сарамотай бяха колкото древни, толкова и тесни, което принуждаваше тълпата да се сбива и разпръсва по пътя. Стените ни притискаха толкова здраво, та на някои места рамената ми се опираха на тях и от двете страни. Минахме покрай две боядисани в светло къщи с разбити врати. Следи от барут по стените. Заковани прозорци и входове. Колкото по-навътре влизахме, толкова повече белези от война забелязвах. Град, в който битката бе се разразила вътре, а не отвъд стените. Предполагам, че именно това се нарича въстание.

Миризмата на загниваща плът ме достигна, преди да видя телата.

Преминахме под тесен свод, върху който бе разпънат килим, съхнещ на слънчевите лъчи. Пискюлите докоснаха врата ми, докато преминавах под него с наведена глава. Щом отново вдигнах очи, забелязах над двацет тела, висящи за вратовете. Бяха завързани заедно по голямата външна стена, подобно на фенери.

Фенери, чиито очи бяха изядени от соколи.

Беше ми трудно да определя дали са били стари, или млади, или красиви, или уплашени. Забелязвах обаче, че са били богати. Птиците не бяха разкъсали ризите, извезани с пъстроцветни нишки, нито нежните муселинови ръкави на халатите им. Почти повърнах от миризмата. Смъртта и пустинната жега бързо бяха унищожили телата.

Слънцето залязваше зад мен. Тоест, по време на изгрев щеше да заблести точно зад тях.

Нова зора. Нова пустиня.

ГЛАВА 3

Затворът миреше почти по-зле от труповете. Хосам ме бутна надолу по стъпалата, които водеха към килиите. Набързо видях дългата редица помещения с железни решетки, наредени едно срещу друго по тесния коридор; после Хосам ме блъсна в една от килиите. Рамото ми се стовари върху твърдия под. Да му се не види, щеше да посинеет.

Не опитах да стана. Отпуснах глава на хладния каменен под, докато Хосам заключваше килията зад мен. От звъна на желязо в желязо зъбите ми потрепераха. Без да помръдвам, чух как стъпките му заглъхват нагоре по стълбите. Поех си спокойно дъх три пъти, след което се изправих на крака с помощта на завързаните си ръце и лакти.

В горната част на стената имаше прозорче, което хвърляше достатъчно светлина, та да не тъна в пълен мрак. Виждах килията срещу моята през железните решетки. В ъгъла бе се свило момиче на не повече от десет години, трепереше в своя изцапан светлозелен халат и ме гледаше с ококорени очи.

Притиснах лицето си в решетките. Студеното желязо се впи в полуджинската част от мен.

– Имин? – провикнах се в затвора. – Махди?

Чаках с притаен дъх, но получих само мълчание. Изведнъж в другия край на затвора се появи лице, притиснато между решетките. Пръстите отчаяно стискаха желязото.

– Амани? – обади се глас. Първо прозвуча дрезгаво, но дразнещо носово, със запазена повелителна нотка. Бях го опознала добре през изминалите няколко месеца, след като Махди и неколцина интелектуалци в Изман напуснаха града и стигнаха до нашия лагер. – Ти ли си? Какво правиш тук?

– Аз съм. – Отпуснах рамене с облекчение. Бяха живи. Не бях закъсняла. – Дошла съм да ви спася.

– Ами доста жалко, че и ти си заловена, нали?

Прехапах език. Сметнах, че Махди винаги ще е груб с мен дори да е затворен в килия. Нямах високо мнение за него, нито за останалите мършави градски момчета, присъединили се към въстанието толкова късно. След като проляхме толкова много кръв, за да завладеем половината пустиня. Ала все пак това бяха хората, подкрепиха Ахмед при завръщането му в Изман. Тези, с които бе обменял философски идеи и с които за първи път бе се замислил за въстание. Пък и ако оставех всички, които ме дразнеха, да умрат, щяхме да се окажем с доста малобройни съюзници.

– Е – докарах най-сладкия си глас, – как иначе бих могла да се вмъкна сред стените, след като вие се провалихте с мисията си толкова могъщо, та целият град се оказва заключен?

Думите ми бяха посрещнати със задоволително сърдито мълчание от другия край на затвора. Дори Махди не можеше да твърди, че не се е провалил, след като се намираще зад решетките. Но можех да злорадствам по-късно.

Трябваше да действам бързо, тъй като последната слънчева светлина отстъпваше. Отдръпнах се от железните пръти. Потривайки пръсти, се опитах да върна кръвообращението в ръцете си.

Пясъкът, който бях сграбчила, преструвайки се, че се спявам пред портата, се размърда в очакване. Беше се промъкнал и в дрехите ми, в косите ми, бе полепнал по потната ми кожа. В това се състоеше красотата на пустинята. Тя стигаше до всичко, включително до самата ти душа. Джин беше ми го казал веднъж.

Прокудих спомена и затворих очи. Поех си дълбоко дъх и отърсих пясъка от кожата си – всяко зрънце, всяка частичка отговори на зова ми, отдръпна се от мен и увисна в очакване във въздуха.

Когато отворих очи, бях заобиколена от мъгла от пясък, която проблясваше в златисто под последните лъчи на следобедното слънце, промъкващи се в килията.

В помещението срещу мен момиченцето със зеления халат се поизправи леко и излезе от мрака, за да ме види по-добре.

Поех си въздух и пясъкът оформи камшик. Изпънах завързаните си ръце възможно най-далеч от тялото, като същевременно преместих пясъка с движението си. Никой от другите полуджинове не разбираше защо ми се налага да се движа, когато използвам силата си. Хала каза, че приличам на измански шарлатанин, дето прави номера на пазара. Тя обаче притежаваше пълен контрол над своите сили още от раждането си. Там, откъдето идвах, всяко оръжие се нуждаеше от ръка, която да го използва.

Пясъкът изсвистя между китките ми като острие и разряза въжето. Ръцете ми се освободиха.

Сега вече можех да причиня сериозни щети.

Сграбчих пясъка и с рязко движение разсякох въздуха

пред себе си, сякаш държах меч. Пясъкът се понесе в синхрон с мен и се стовари върху ключалката на килията със силата на пустинна буря.

Ключалката се разби с радващ пукот. Вече бях свободна.

Изритах вратата под погледа на момиченцето в зелено, като внимавах да не докосвам желязото.

– Така. – Закрачих бавно по коридора и освободих китките си от останалите парчета разрязано въже. То се отлепи с лекота от дясната ми ръка и остави червен отпечатък. Захванах се с възела на лявата си ръка точно когато стигнах до килията на Махди. – Как вървят дипломатичните преговори? – Последният къс от въжето се плъзна на пода.

Махди изглеждаше кисел.

– Да ни се подиграваш ли си дошла, или да ни освободиш?

– Не виждам защо да не направя и двете. – Облегнах се с лакът на вратата и подпрях глава върху юмрука си. – Би ли ми припомнил как каза на Шазад, че нямате нужда от нас, защото никой не взима жените сериозно по време на политически преговори?

– Всъщност – обади се глас от другия край на килията – точните му думи бяха, че ти и Шазад „само ще ни разсейвате“.

Имин се приближи към вратата, за да го виждам по-ясно. Не разпознах лицето му, но можех да различа тези иронични жълти очи от километри. Нашият полуджин превръщач, способен да променя формата си. Последният път, когато го видях, беше в дребничка женска форма и носеше широки мъжки дрехи – да облекчи товара на конете. Онова тяло ми бе познато, защото тя не го използваше за първи път, но то бе само една от безбройните чо-

вешки форми, които можеше да облече: момче, момиче, мъж или жена. Вече бях свикнала с вечно променящото се лице на Имин. В някои дни беше момиченце с големи очи, мъничка в сравнение с гигантския си кон, или боец, толкова силен, та да вдигне човек с една ръка. В други дни беше кльощав учен, леко раздражен, но видимо безобиден, затворен в килия в Сарамотай. Но независимо дали беше момче, или момиче, мъж или жена, тези поразителни златни очи никога не се променяха.

– О, така беше – обърнах се към Махди. – Явно съм забравила, защото бях твърде изненадана, че тя не разби зъбите ти на място.

– Приключи ли? – Махди изглеждаше така, сякаш бе захапал кисел лимон. – Или ще хабиш още време вместо да ни помогнеш да избягаме?

– Да, да, добре.

Отстъпих назад и протегнах ръка. Пяскът отговори и се събра в юмука ми. Дръпнах обратно ръка, почувствах нарастващата сила в гърдите си, задържах енергията за миг, а после запратих пясъка напред. Ключалката се натроши на парчета.

– Най-после – каза гневно Махди, сякаш бях слуга, който се е забавил прекалено много с поднасянето на храната. Опита да се промуши покрай мен, но аз го спрях, протягайки ръка.

– Какво? – попита Махди, оскърблението вече трептеше в гласа му.

Запуших устата му с длан, за да замълчи, и се ослушах. Видях как изражението му се промени, когато и той чу звука. Стъпки по стъпалата. Пазачите ни бяха чули.

– Трябваше ли да си толкова шумна? – прошепна той, след като отместих ръката си.

– Ами следващия път изобщо няма да си правя труда

да те спася.

Бутнах го в килията му, а съзнанието ми вече прерускаше стремглаво, търсейки начин да се измъкна жива от тук. Имин пристъпи край Махди и излезе от килията. Не го спрях. Не бих могла, дори и да исках. Той вече се променяше, превръщаше безобидния учен в едър мъжага, извисяващ се две глави над мен и с двойно по-широко тяло. Не бих искала да срещна тази форма на Имин в някоя тъмна уличка. Той размърда рамене във вече тясната си, опъната по тялото му риза. Шевът на рамото се разцепи.

Беше настанал почти пълен мрак. Килиите се осветяваха от бледо сияние. Виждах поклащането на светлината на лампата по стълбището. Добре, това щеше да е предимство. Заставах в тъмния участък пред стълбите. Имин последва примера ми и зае същата позиция от другата страна.

Зачакахме, заслушани в приближаващите се стъпки. Преброих най-малко четири чифта ботуши. Може би пет. Превъзхождаха ни числено и бяха вържени, но се налагаше да вървят в колона по един, тоест броят им не означаваше нищо. Светлината шареше по стените, докато мъжете слизаха. Разполагах с елемента на изненада. И както казваше често Шазад, когато се биеш с двойно по-едър противник, трябва да вложиш всичко в първия удар. Ударът, който той изобщо не е очаквал. И най-добре е изобщо да няма нужда от следващи.

В другия край на коридора момичето в зелено се измести, застана точно пред решетките и се взря в нас с интерес. Допрях пръст до устните си, с надеждата, че тя ще схване идеята ми. Момичето кимна с разбиране. Добре. Беше млада, ама все пак бе пустинно момиче. Знаеше как да оцелее.

Направих своя ход в мига, в който зърнах главата на

първия пазач.

Пяскът се стовари яростно право върху слепоочията му и го запрати при решетките на килията на момиченцето. Тя отстъпи назад, когато черепът му изпука в желязото. Имин сграбчи втория войник, вдигна го от земята и го блъсна в стената. Смаяното му лице бе последното нещо, което видях, преди лампата му да се разбие в пода. Оттук насетне бях напълно сляпа.

Разнесе се звук от изстрел, последван от множество викове, както в килията, така и извън нея. Сред хаоса долових как нечий глас крещи молитва. Аз пък изругах и се долепих до стената. Така имаше по-малка вероятност да бъда улучена от случаен куршум. Трябваше да помисля. И те бяха слепи като мен. Но бяха въоръжени и си давах сметка, че за тях няма да е проблем, ако някой случаен изстрел убие затворник. Прозвуча още един изстрел и този път последва писък, който приличаше повече на болка, отколкото на страх. Мъчех се да определя откъде идва звукът, но мозъкът ми не можеше да се съсредоточи сред надигащата се паника. От доста време не бях се оказвала сама в битка. Ако Шазад беше тук, щеше да знае как да се измъкнем. Можех да се бия в мрака, но да нараня някой противник беше толкова вероятно, колкото да ударя Имин или момиченцето в зелено. Трябваше ми светлина.

Спешно.

И тогава, като отговор на молитва, слънцето се издигна в затвора.

Взрив от светлина изпълни очите ми. Пак бях сляпа, но този път от внезапния блясък. Примигвах лудешки и се опитвах да виждам през слънчевите петна.

Зрението ми се проясни опасно бавно, изплашеното ми сърце ми напомни, че съм безполезна и сляпа и заобиколена от въоръжени врагове. Обкръжението ми дойде

на фокус къс по къс. Двама пазачи на земята. Неподвижни. Трима други гъркаха очи и държаха хлабаво пистолетите си. Имин бе притиснат към стената, рамото му кървеше. А в килията стоеше момиченцето в зелено с малко слънце, не по-голямо от юмрук, подпряно на дланите ѝ. Лицето ѝ сияеше на бледата светлина, дългите сенки върху него я правеха много по-стара наглед. Сега вече забелязах, че тези големи очи, с които бе се взирала в мен, са толкова неестествени, колкото моите и тези на Имин. С цвета на загасваща жарава.

Тя беше полубог.

